

tidligere Udtalelser forudsatte slet ikke, at der var rettet et Angreb paa ham, men foranledigedes ved, at der var rettet et Angreb paa Hovedorganisationen. Det vilde dog være ganske ejendommeligt, om Særorganisationerne skulde have rettet et Angreb paa Hovedorganisationen, naar deres Bestræbelser netop gaar ud paa at komme i Forbund med denne Hovedorganisation. Nej, hvad det drejer sig om, er, som sagt, at plumre Vandet. Den højtærede Minister nævnedes som det centrale i Sagen, hvorvidt der fra Ministeriets Side skulde forhandles med *de enkelte* Organisationer, og Ministeren nævnedes endogsaa som Eksempel Lokomotivførerorganisationen. Det er der ikke et Menneske, der har talt om fra denne Talerstol. Jeg har talt om, at det var for lidt at give Forhandlingsretten for Sølvsnorenes Vedkommende alene til en enkelt Organisation, navnlig naar denne var afhængig af eller skulde svare Bidrag til de samvirkende Fagforbund, men jeg har aldrig ønsket, at der skulde gives Forhandlingsret til *alle* de enkelte Organisationer.

Jeg har ikke mere Tid til min Raadighed og skal derfor blot slaa fast, at det faktiske efter Ministerens Oplysninger er, at der virkelig af Ministeren endnu opretholdes en Ordning, der giver privilegeret Forhandlingsret alene til dem, der bidrager til de samvirkende Fagforbund, og — da Ministeren ikke har svaret paa mit Spørgsmaal, forudsætter jeg, at dette er rigtigt — tvinger Værkstedarbejderne ved Statsbanernes Værksteder til for at faa Forhandlingsret at indmelde sig i en Fagforening under de samvirkende Fagforbund. Jeg siger: Velbekomme!

J. Sørensen: Inden jeg gaar over til nogle faa korte Bemærkninger til enkelte af de Talere, der har repliceret til mig, vil jeg gerne — det kunde være, det var behageligt ovenpaa det, vi nu lige har hørt — bringe den højtærede Trafikminister en Tak — ikke for hans Stilling til Forhandlingsretten, den har jeg ikke noget Kendskab til, men for hans Stilling til Vestkysthavnene efter hans Udtalelser her i Tinget. Jeg har været meget glad ved dem. Jeg tror ogsaa, der maa kunne blive Penge til disse Havne. Der er jo dog flere store Bevillinger, der nu er ved at udløbe. Jeg kunde f. Eks. nævne Bevillingerne til Københavns Banegaard og til Boulevardbanen. Disse to Arbejder har kostet 20 Mill. Kr. og nærmer sig nu deres Fuldendelse. Saa er der Christians-

borg Slot, der vel sagtens kommer til at koste 10 à 10½ Mill. Kr., der er det største Stykke jo ogsaa taget. Og der er de saa meget omtalte ekstraordinære Militærbevillinger, der er budgetterede til 33—34, eller lad mig sige 35 Mill. for ikke at komme i Karambolage med ærede Medlemmer. Ogsaa i denne store Sum vinder det stærkt. Alle disse Penge vil i Løbet af nogle faa Aar være anvendte til deres Formaal. Det kunde jo være, at det efterlod et tomt Rum hos enkelte Medlemmer, naar disse saa meget omdebatterede Udgifter forsvandt. Men de forsvinder altsaa. Vi skal vel oven i Købet f. Eks. fra Københavns Kommune have 1 Mill. Kr. om Aaret i nogle Aar som Erstatning for det gamle Jernbaneterrain. Selv det meget omdebatterede Militærvesen kommer til at give Penge i Statskassen, idet de gamle Fæstningsgrunde, som maa hortsælges efter Forsvarslovene, fremtidig vil give Indtægter i Statskassen — hvis da ikke de tre uhyggelige Budgetter, som jeg nævnedes i min Tale, og som spiser saa meget, skulde opsluge saa meget, saa der kun blev et Par Skilling til overs til andre gode Formaal. Jeg vil imidlertid haabe, at man til den Tid maatte kunne anvende nogle Penge paa Vestkysten, og jeg tror ikke, at Spørgsmaalet er større, end at det kan tages op til samlet Behandling. Ligesom man i sin Tid vedtog en samlet Jernbanelov, vilde man jo ogsaa kunne vedtage en samlet Havnelov.

Den højtærede Konseilspræsident var ikke tilfreds med mine Udtalelser angaaende Centraladministrationen. Han nævnedes f. Eks., at han i sin Tid havde kæmpet for et Forslag, hvorved Embedsmændene oppe i Ministeriet netop skulde holdes til at bestille noget. Jeg kender ikke nærmere dette Forslag, hvis Ministeren da har fremsat et saadant, men jeg ved, at Vilhelm Lassen, som han angreb paa det Punkt, netop fik indført i Loven om Lønninger ved Centraladministrationen — det var for øvrigt den højtærede Konseilspræsidents Parti, der rejste det Lønkrav — at Kontortiden skulde forandres fra 4 til 5 Timer. Naar denne Kontortid er fastsat i Loven, mener jeg, at det vilde være heldigt, om den højtærede Konseilspræsident vilde søge at faa den overholdt. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at jeg hjerteligt savnede Angreb paa ham. Det gør mig ondt at høre denne Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident, og den falder ikke